

tjent. Jeg kunde tænke mig, at Fredskonferencen har tænkt som saa: denne Løsning, er, set fra et rent slesvigske Synspunkt, ubefinget den bedste, den rimeligste og den billigste. Vi kan ikke tænke os andet, end at en dansk Regering, nationalt og patriotisk sindet, som man maa antage den er, vil billige en saadan Løsning, naar den kommer til at foreligge, selv om den i sin Beskedenhed ikke har udtalt sig derfor. Saadan tror jeg, Fredskonferencens Standpunkt var. Jeg vil her gerne meddele, at endnu saa sent som den 9. Juni udtalte daværende Medlem af den belgisk-slesvigske Kommission Professor Haskins til mig, da jeg udtalte min Bekymring for Præliminærtraktatens endelige Vedtagelse, at den danske Regering var for ham et underordnet Spørgsmaal, det, der for ham var Hovedsagen, var at faa løst det slesvigske Spørgsmaal paa den bedst mulige Maade. Ganske det samme Synspunkt har været Ledestjernen for min beskedne Virksomhed i Paris.

Men jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Rode gør en større Reklame for det radikale Ministeriums diplomatiske Talent, end det har fortjent, naar han fremhæver det som en særlig radikal diplomatisk Fortjeneste, at 3die Zone blev strøget. For jeg tror, at selv om den radikale Regerings diplomatiske Indgriben har været i høj Grad medvirkende, har den ikke været den eneste Aarsag til, at denne Forandring skete. Nej, Aarsagen er bl. a. at søge i den Omstændighed, at Venstre den 12. Maj 1919 i et stort nationalt Spørgsmaal gik sammen med de Radikale og Socialisterne i Stedet for at gaa sammen med de Konservative. Hvis de var gaaet sammen med os om den Dagsorden, der forelaa fra konservativ Side, turde det være, at Resultatet var blevet et andet, og at Løsningen af det sønderjydske Spørgsmaal kunde være blevet en langt lykkeligere. Vi Konservative nærer efter de Erfaringer, vi nu har gjort, det Haab, at Venstre herefterdags ikke i nationale Spørgsmaal foretrækker Forbund med Radikale og Socialister for Forbund med de Konservative. Der var ogsaa en anden Aarsag, der var medvirkende, og det var, at Englands Premierminister Lloyd George paa det daværende Tidspunkt baade af indre og ydre Grunde ønskede at stille sig saa imødekommende overfor Tyskland som muligt, og han benyttede da den danske Regerings officielle Holdning som Paa-skud for en Modifikation af Fredstraktaten. Det var først den 13. Juni, længe efter, at Fredskonferencen var blevet bekendt med

alt, hvad der var foregaaet i Danmark, at Firemandsraadet vedtog at stryge 3die Zone som Afstemningszone, altsaa 3 Dage, før den endelige Fredstraktat overgaves til Tyskland den 16. Juni. I hele den indtil da forløbne Tid havde der ikke været Tale om at forandre en Tøddel i Præliminærtraktaten paa dette Punkt. Bestemmelsen om 3die Zone var vedtaget gennem alle Fredskonferencens Instanser, og den 11. Juni, da den belgisk-slesvigske Kommission paa ny afgav sin Betænkning til det øverste Raad, fastholdt den Standpunktet af 7. Maj til Trods for de fremkomne Protester fra officiel dansk Side.

Det ærede Medlem (Rode) kom endvidere ind paa et andet Tema, som han har en næsten sygelig Forkærlighed for: Kvadet om H. P. Hanssen og hans Mishandling fra Venstres Side. Jeg vil gerne herom have Lov til at sige, at det forekommer mig, at Hr. H. P. Hanssen har knyttet sig uløseligt til de Radikales Sag. Han er af egen fri Villie paa et Tidspunkt, da de Radikales Stilling i vort nationale Spørgsmaal var usikker, skrevet sig selv som Selvskyldnerkautionist for de Radikales Politik. Han har taget sit Parti af egen fri Villie uden at spørge noget af de andre Partier. Er det da mere end rimeligt, at han maa bære Konsekvenserne af sin Handling? Det forekommer mig, at Hr. H. P. Hanssen er uadskilleligt knyttet til de Radikale ligesom „De Uadskillige“, Klister og Malle, i den Heibergske Vaudeville, og jeg haaber, at Venstre altid vil have politisk Sans og Sømmelighedsfølelse nok til at lade Hr. H. P. Hanssen leve for sin Kærlighed til Ministeriet Zahle og for sit Avancement i de Radikales Rækker, ligesom Klister ikke kunde tænke sig noget højere end at leve for sin Kærlighed og sit Avancement i Toldkammeret. Jeg ved ikke, hvor stærkt den æstetiske Sans er udviklet i Venstre — den politiske Sans kender jeg —, men jeg kunde tænke mig, at mange Venstremænd vilde sige det samme, som man konservativt vilde sige: Vi drikker ikke Brorskaal med den, der har spyttet i vor Kaal. Men det er naturligvis en Smagssag, Fremtiden vil vise, hvilket Syn Venstre har i dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem kom endvidere ind paa Spørgsmaalet om Lütken-Affæren og hævdede der, at jeg havde opkastet mig til Forsvarer for den højtærede Kirkeminister. Nej, jeg har ikke optraadt som Forsvarer af den højtærede Kirkeminister, for det behøver han aldeles ikke. Den højtærede Kirkeminister er Mand for at hytte